

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§§ 1-3

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op-hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Forhandling om redegørelse nr. R 3:

Statsministerens redegørelse af 2. november 1989 om regeringens forslag til økonomisk reform.

(Redegørelsen anmeldt 2/11 89. Redegørelsen givet 2/11 89. Meddelelse om forhandling 2/11 89).

Formanden:

Under denne forhandling kan også de følgende sager på dagsordenen omtales.

Efter ønske skal jeg fastsætte en taletid på 20 minutter for ordførerne i første omgang.

Forhandling

Svend Auken (S):

Det danske velfærdssamfund er truet. Gælden til udlandet har i år passeret 300 mia. kr., og arbejdsløsheden vokser desværre stadig. 300.000 mennesker – eller mere end 300.000 mennesker – vil stå uden arbejde her til vinter. Og flere og flere stødes ud af det aktive samfundsliv. Alene 30.000 mennesker om året kommer på førtidspension.

Bortset fra udviklingen i eksporten, som vi jo er mange der har samarbejdet om at forbedre vilkårene for, går det ned ad bakke i Danmark trods utrolig gunstige forhold i udlandet.

KVR-regeringens politik har ikke virket, og i den nuværende situation er det barokt, at man tror, man kan klare vanskelighederne ved at lo-

ve skattelettelser til alle med høje indtægter, finansieret gennem milliardnedskæringer på kommunernes budgetter og ved at overlade ansvaret for de ledige til arbejdsmarkedet.

Det er ansvarsforflygtigelse, det er uretfærdigt, og det virker ikke.

Danmarks problemer er store, men de kan løses, hvis vi vil.

Socialdemokratiet vil. I april fremlagde vi et samlet oplæg, blottet for uansvarlige løfter, dækningsløse checks og fikse ideer. Vi kaldte oplægget for »Gang i 90'erne«, fordi det handler om at få Danmark i arbejdstøjet igen. Det er et oplæg – og det skjuler vi ikke – der stiller store krav til alle, men det er et oplæg, der er retfærdigt, og det er et oplæg, der virker.

I befolkningen er der vilje til at rette tingene op. Derfor bakkede lønmodtagernes organisationer S-planen op, også selv om det var barsk medicin for dem at sluge. Faktisk afgav vi i Socialdemokratiet et enestående tilbud om politisk stabilitet, om en lønudvikling under udlandets og om ro om de offentlige udgifter. Ingen opposition har nogen sinde i noget land givet en regering et sådant tilbud.

Til gengæld krævede vi en retfærdig fordeling, en sikring af almindelige familiers købekraft og et perspektiv i løsningen. Vi foreslog strukturreformer på tre områder:

For det første en opsparingsreform på pensionsområdet, der kan give lighed og tryghed i alderdommen og en spredning af ejendomsretten.

For det andet en nedsættelse af trækprocenterne for alle gennem en ny skat, en retfærdig skat på al bruttoindtægt, dvs. uden hensyn til de fradrag, folk har.

Og for det tredje, at der skulle gennemføres et tilbud om uddannelse og arbejde til de arbejdsløse i stedet for dagpenge og kontanthjælp.

Men regeringen sagde nej til dette forslag om en samfundskontrakt.

Socialdemokratiet skulle efter regeringens opfattelse sige ja til skattelettelser i toppen, finansieret gennem dramatiske nedskæringer i amter og kommuner – ti gange så meget over 4 år som det, de skal spare i år – og gennem en ødelæggelse af dagpengesystemet. I stedet for reformer skulle lønmodtagerne betale to gange.

Derfor brød forhandlingerne på Christiansborg sammen. Derfor trak den samlede fagbe-